Потчову належитість оплачено гуртом.

Ч. 12—13. (31—32.) Коломия, вівторок за 15. червня і четвер за 1. липня 1926. Рік II.

Голос Дяків

Незалежний, аполітичний, безпартійний становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: **КОЛОМИЯ**, вул. Мішкевіча 51

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., $^1/_4$ стор. 30 зл., $^1/_8$ стор. 15 зл., $^1/_{16}$ стор. 8 зл., $^1/_{32}$ стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

ПОСТІЙНІ ОГОЛОШЕНННЯ мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ принимаєть-ся тільки за попереднім надісланнєм належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не принамається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В КРАЮ:
Цілорічно . . . . 6·00 зл.
піврічно . . . . 3·00 „
чвертьрічно . . . . . . 1·50 „
За границею річно . . . 2 доляри або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено).

Ціна сего примірника

50 сот.

Звичайний Конґрес Дяків у Львові.

Дня 19-го мая 1926 р. відбувся Звичайний Збір Дяків львівської дієцезії у Львові в „Народному Домі“ при вул. Рутовського зі слідуючим дневним порядком: 1) Відчитаннє протоколу з попередного збору, 2) звіт з діяльности Т-ва, 3) Касовий звіт і уділення абсолюторії уступаючому виділови, 4) Вибір нового виділу й 5) Внески й запити.

Збором проводив голова Т-ва „В. П. Д. Всеч. о. Дуткевич. Не бракувало також і відпоручника митрополичої консисторії, сим разом в особі Впр. о. крилош. Василя Томовича. Секретарювали: Впп. Роман Криштальський, і Микола Матиціовський, дяк з Тарнавки. Звіт з діяльности Т-ва здав Вп. Роман Криштальський а звіт з касової господарки Вп. Яків Харина, дяк у Львові.

Дяків сим разом прибуло дуже мало, бо заледво около дві сотні. Се належить без сумніву приписати тодішньому оголошенню виїмкового стану у Львові,

Прибули на збір також представники УНДА, себто обєднаних партій української правиці в особах: Впп. редактора „Діла“ Василя Мудрого й головного секр. УНДА Дра Целевича.

Крім представників УНДА забирали гоготи ще слідуючі бесідники, а саме: Вп. Олександер Багрій, урядов. зі Зборова, Вп. Харина Яків, дяк зі Львова, Вп. Лука Старицький, дяк в Знесінню, Вп. Теодор Лампіка, дяк в Зашкові, Вп. Кунинець Теодор, дяк, Вп. Плютач Михйло, дяк в Жидачеві, Вп. Голуб Яків, дяк в Конюхові, Матиціовський Микола, дяк в Тарнавці й инші.

Після сего ухвалено ось які резолюції:

1) Вислати депутацію до Екс. Митрополита з просьбою заснования бурси для дяківських кандидатів.

2) На дяківських кандидатів принимати лише тих, що покінчили принайменше 7 кляс виділових, або 4 кл. ґімназії.

В склад нового Виділу, який після дуже довгих короводів зліплено, ввійшли:

Вп. Ігнат Криштальський архикатедр. дяк зі Львова, Вп. Михайло Бойко, дяк з Кізлова, Вп. Яків Голуб, дяк з Конюхова, Вп. Йосиф Кушнір, дяк і дґ. в Щирці к. Льв. Вп. Василь Легкий, дяк з Молодиньча, Вп. Микола Матиціовський, дяк з Тарнавки, Вп. Михайло Плютач, дяк з Жидачева і Вп. Яків Харина дяк, зі Львова.

Примітка редакції: На тему сего Конґресу а з окрема на тему ухвалених на нему резолюцій буде дещо подано в слідуючому числі „Голосу Дяків“.

Хто з всіми добрий хоче буть,
Той швидко втратить добрий путь

Не може при добрі той жить,
Хто хоче злу й добру служить.

Бо хтівши догодить обом,
Він швидко стане зла рабом.

Іван Франко.

Під останню розваґу П. Т. Інтересантам.

Хто до кінця місяця липня с. р. не вирівнає в нас **всіх залеглостий за 1925 р.** та **першу половину 1925 р.** того оголоситься в **„Чорній Лісті“, здержиться** йому дальшу **висилку часопису** а справу стягнення валеглостий передасться **на судову дорогу.**

Ся відовва не відноситься до тих П. Т. Пренумераторів, котрі повирівнювали вже свої залеглости за 1925 р. та прислали бодай чверть річну пренумерату на сей рік.

Адміністрація „Голосу Дяків“.

Що пише „Віра й Наука“ про наших дяків.

„Гірка доля гр.-кат. дяків.

На уніяцькій „Шипці“ не все спокійно. Не лише целібат та конкордат струсив Гр.- Кат. Церкву в саміських її основах, не лише її вірні збайдужіли до неї і лишають її тисячами, розпирає її ще й заворушення дяків.

Гірка дяківська доля сталась у нас „причтою во язиціх“ ще за добрих часів заперед сьвітової війни. „Дяче, дяче! чого твоя сімя плаче?“ — сталось приказкою в нашім народі.

За перших століть Християньства діякони могли (коли мали здібність) бути вибрані народом на пресвитерів. Навіть у Православній Церкві за нашої доби здібний дяк міг мати надію виавансувати на діякона, а навіть на священика. В Уніяцькій Церкві того нема. Гр.-кат. дяк не має надії на жадне підвищення в тій Церкві, котрій в дійсності він віддає свою кертичу працю.

Застановімось на хвилину. Хто вироблює добру опінію для священиків, як не дяки. Священик образить людей на казанню, а дяк лагодить ображених. Священик здре хлопа за похорон чи шлюб, а дяк переконує покривдженого, щоб не гнівався на еґомосця, бо-ж „він на те вчився“, що це „його нива“. Коли-б дяки не вступались за уніяцькими отцями, як вірні пси, незнати щоб тепер було.

Але за усю вірну службу дяки ніколи не дістали від священиків ані подяки, ані нагороди. А по війні, у загальнім економічнім занепаді краю, дяківська недоля стала не-до витримання.

Досить узяти котре будь число дяківського органу „Голос Дяків“, щоб побачити усі злидні цих слуг Церкви. От хоч стаття „Чи кпини? А одначе це правда!“ — ч. 9. „Г. Д.“

„Як я навів в. 4. ч. нашого орґану, від непамятних часів дяки побирали $^1/_3$ пайку загальної вартости за парохіяльні треби, та сей звичай наші „сердечні“ настоятелі таки з простої зависти, щоби дяки — борони Боже — не збогатили ся, скасували й доходи дяка знизили аж до смішности. Но, щоби се в нинішних часах могло діятись, я прямо не хотів вірити, бо се сором м.и. і для самих священиків. Пригадую собі подію, яка мала місце в самому Перемишли:

Пок. мій тесть Іван Кордасевич, катедр. дяк, просив о підвишку сталої платні, та коли прийшлось рішати справу, то одні казали: „Так, так, ми підвисшім йому пенсію, то його жінка зараз буде капелюх вбирати“. На се один із членів сказав: У порядного пана, повинен бути й порядний слуга“! Отже видно ясно, що тепер хиба нема „порядних панів“, наколи їх-не слуги, але помічники-співробітники, ходять ґолодні й обдерті та мають вдоволятись і бути ситі аж $^1/_{10}$ (одною десятою) пайкою парохіяльних доходів, і наколи за домаганняся належних і справедливих прав, о. дек. Курилло й йому подібні узурпують собі право карати дяка суспенаією.

Один молодий товариш, який старався о дяківську посаду в ліскому деканаті, говорив, що дотичний священик сказав йому, що він перший є противником підвисшення дякам належитости за треби понад $^1/_{10}$ пайку. А я випадково довідався, що в сінявському деканаті, священики по правилу виплачують дякам лише $^1/_{10}$ пайку, з якої дяк мусить ще й паламареви $^1/_3$ пайку уділити. А що ся пайка дуже часто не перевисшає 30 — 50 сот. то дяк має вдоволятись 20 — 30 сот. Ради Бога! Чи се не гріх взиваючий до неба о пімсту? Деж тут совість тих, що звуть себе наслідниками Христа? Чи нема вже ради проти такого надужиття и такої кривди? Чи наші Виділи є безсильні в таких справах?“.

Ці слова, одного зі сдоміщих дяків, кажуть самі за себе.

Після конкордату Польщі з Римом гр. кат. церковні ґрунта мають бути розпарцельовані завинятком 36 морґів, які лишуться при кожній парафії. Але дяки мали б ще перед парцеляцією дістати по кілька морґів з розпорядження епископа. Та епископське розпорядження, а захланність декого з гр. кат. отців захланностею лишаєтьея.*) Більшості дяків і досі обіцяної їм землї не надано. А до сьміху маленький пай, просто окрушина з того, що збирає священик з треб, кидає гр. кат. дяків у скрайні злидні.

Думали задурити дяка тим, що ухвалили для него специяльний „мундур“. Але ніхто з дяків собі тих мундурів не справив бо **нема за що.**

Біда примушує дяків до фахової орґанізації. Видають вони і свій орґан „Голос Дяків“. Зїздяться вони на „Дяківські збори„, чи собори, то деканальні, то краєві. На тих зборах оповідають про свою біду, скаржуться, просять. Але злидні лишаються злиднями. Біда припікає. Гр. кат. клєр не має милосердія для своїх сотрудників, котрі кожного з них по скінченню семинарії у попівську практику та хлопістику впровадили, котрі ліпше за попів усі церковні практики знають.

З дяківської орґанізації і їхніх зборів нема жадного хісна, тому, що на чолі своєї орґанізації, як також провід на дяк. зборах, вони віддали священикам ворожім їхнім економічним інтересам.

Це показує, що дяки ще не позбулись рабського духа, в якім їх тримано століттями.

Але і дяки уже починають „пуджати“. На послідній дяківськім зїзді у Львові гр. кат. дяки заявили, що, **як їхні домагання не будуть задоволені, то вони перейдуть на євангельське.**

Саме це „пуджання“ не є шляхотним чином, і Євангельська Церква не потребує жадного, кот-

рий приходить до неї лиш тому, що його хтось скривдив. **Христос вимагає евангельської свідомости.**

Але дякам варто дійсно застановитися цією ідеєю масового переходу до Євангелизму. Прецінь в Америці, як в Злучених Державах так і в Канаді, багато дяків так зробило.

Євангельська Церква тут в старім краю потребує цілої армії евангельських робітників. Треба лиш гр. кат. дякам зрозуміти, де їм дійсно буде краще, де вони знайдуть собі пошанівок, треба їм просвітитись світлом Св. Євангелії і відважитись на рішучий крок!"

УВАГА: Усіх В.П. Братів гр.-кат. дяків, що зацікавлятся повище наведеними думками, просимо писати до Редакції „Віри і Науки".

*) В коломийськім деканаті лише д. В. Федів, ще як був гр.-кат. душпастирем, дав дякові в Камінках-малих земельний надїл.

Прим. ред.: На тему сеї статі згадаємо дещо актуального в слідуючому числі „Голосу Дяків".

Сам лицемірствує з собою,
Хто людським горем й журбою
Турбується з самохвальбою.

Хто при пирах або в гостині
Богаті сипле милостині,
Гроша-ж не дасть своїй дитині.

Для людської хвали й реклями
Будує тріюмфальні брами,
А свояків пуска з торбами.

Про справи буцім дба народні,
Чужих вийма з біди безодні.
Свої-ж і голі і голодні.

А ти про своїх дбай найближчих,
Про тих безпомічних, найнижчих,
Про тих безрадних і найтихших,

Що допімнутися не вміють
І явно зажадать не сміють
І жаль свій лиш слезами гріють.

Про тих подбай, щоб зла трівога
Не гнала їх від твойого порога,
То мати меш заслугу в Бога.

Ів. Франко.

Обезкрилена птиця!

Загальновісні ті нинішні тяжкі умововини, серед яких без порівнання з іншими професіональними орґанізаціями пливе життє дяківського стану. Безнастанно наглядно бачимо се в нашому становому орґ. „Голосі Дяків", в усних та письменних звітах окремих осіб, деканальних комітетів та Г. Виділів тв. „Взаїмної Помочи Дяків". Одиноким способом поліпшення нашої долі то є приступленнє всіх дяків даної Епархії до свойого Т-ва „В.П.Д." а в слід затим, щоб пішла енерґічна але нічим не сплямлена діяльність Виділів сих товариств головно на ґрунті забезпечення прав признаних конкордатом. Не згадую вже тут про те, що найважнійшим чинником тут є наш орган „Голос Дяків" якого пренумераторами й точними читачами повинні стати всі наші дяки.

Поза сею дорогою, годі нам буде красшої долі дочекатись. Деякі виділи сих товариств живуть; они взивали й взивають всіх своїх дяків, записатися в члени Т-ва „В. П. Д."

Час дня показує, що обновленнє й скріпленнє орґанізації є необхідне. Тому, щоби потреби дяків не були іґноровані й забуті, дяки повинні проявити негайно максимум своєї енерґії та виконати свій членський обовязок відносно свойого Т-ва „В.П.Д." — Час не жде. Наколи ми зараз не пробудимось зі своєї байдужности й не вийдемо зі своєї апатії та інерції, то бути може, що стратимо останній наш спріяючий етап до поліпшення нашого загального положення. Сим доказалиб ми, що не маємо права жалуватись на свою судьбу, та що ми до жадного реалного діла не є спосібні.

Майбутнє належить лише до енерґічних а сила є в обєднанню й орґанизації. — Длятого кличу до всіх, хто числить себе дяком, не відтягайтесь і не відкладайте ані одного дня й негайно записуйтесь в члени своїх Т-тв.

З окрема маю тут на думці дяків перемиської Епархії, де на 700 дяків заледво 50 вписалося в члени Т-ва. Подумайте й застановіться Товариші Дяки! Чи, силою сих 50 членів має Виділ промостити Вам дорогу через ліси, гори, непроходимі яруги в обіцяну землю, медом молоком пливучу? Вибрали Ви Виділ, дайте йому владу й довірє дайте йому спромогу виконувати свої обовязки. Хочете подібно як Ноє — знати, чи є конець потопа, дайте нам крила, а ми Вам принесемо пальмову вітку благодати.

Андрій Хома
член Гол. Вид. Т-ва „В. П. Д." Перемиської Епархії.

Ювілейне свято.

Дня 30. марта 1926 р. відсвяткували дяки бірчанського деканату в Бірчи 56-літний ювілей свойого ветерана Вп. **Олександра Голови,** дяка в Липі, тогож деканату.

Свято розпочалося о 9-тій годині Службою Божою, яку відправив місцевий парох Всеч. о. Лебедович.

Крім дяків та місцевих парохіян взяли участь в сему торжестві також Всеч. о. Лебедович та Др. Михайло Ільницький, адвокат в Бірчи. Після Служби Божої зібралися Шановні Гості в салі „Народного Дому", де після зложення привітів Шановному Юзилятови, відбулось також спільне принятте. Тут між иншими відчитано присутним привітні телеграми, а саме: від Хв. Редакції „Голосу Дяків", від Впп. Товаришів коломийського деканату, від Вп. Івана Кнейчука, дяка в Добромили, від Вп. Івана Кушніра, дяка в Війську і многих других П. Т. Товаришів і Прихильників Ювилята.

Про минувшину Вельми-шановного Ювилята напишемо дещо в одному із слідуючих чисел, бо до нині ми не отримали ще потрібних дат до сего.

Подяка.

За надіслані мені привітні телеграми в день мойого ювілею, с. є. 30. марта 1926 р. від Хв. Редакції нашого любимого „Голосу Дяків", Хв. Коломийського Деканату і Впп. Товаришів: Івана Кнейчука, дяка з Добромиля, Івана Кушніра, дяка в Війську, складаю оцею дорогою висше Названим прилюдну найщирійшу подяку й бажаю, щоб в сему році здійснилися всі бажання наших дяків.

Липа, дня 31. марта 1926.

З глубоким поважанием
Олександер Голова
дяк в Липі

Станиславівська Епархія.

В Соломині, деканат Заліщицький є дяком Вп. Лотоцький Петро.

Допис з Поділя.

(Нині мені, а завтра тобі).

Від кількох десяток літ наші свідомі дяки безнастанно працюють над поліпшенєм дяківського стану. В тому часі не один з ревних та щирих дяків-працьовників зазнав через свою працю не мало горя від своїх настоятелів, не один зістав через те прогнаний з посади і та ради кавалка хліба вхопився якої будь праці, а не один, не могучи собі знайти якого будь кавалка хліба, з голоду та холоду зійшов в сиру могилу.

Самозрозуміло, що кождий такий працьовник видавав не мало гроша на ріжні дяківські потреби, а надто заохочував своїх тов.-дяків, щоб вступали в ряди борців за красшу загальну дяківську долю та потішав їх, що наколи лучша доля завитає до дяківських хат, то Томина Неділя не буде вже для нас ніколи такою страшною, як до нині, бо не буде уже дяками так помітувати, як до тепер.

Але чому не один з Впп. ревних та щирих працьовників-дяків зазнав не мало горя? Через що, та за що не один зістав усунений з посади та стратив через те кавалок чорного хліба? З якої причини Томина Неділя є для дяків страшною годиною, та чому дяками помітують як хто хоче?

Отже скажу Вам щиру правду Впп. Тов.-Дяки, що головною причиною тут є ми самі, а іменно ті одиниці-раби та лаполизи, що за миску сочевиці ломлять товариський фронт та плямять орґанізацийну карність.

От Вам послужить слідуючий факт:

В Чорнокінцях Великих дек. Скала був свойого часу дяком, около 24 р. покійний Данило Ірха.

В тій парохії досить добре поводилось дякам за покійного пароха о. декана П. Міцьковського. Він жадного дяка не усував з посади, в виду чого й Томина Неділя не була для дяка страшною годиною. Сей правдивий Наслідник Христа дуже цінив свойого дяка й дбав про него, а як декан уважав, щоб також в його деканаті не діялася яка найменша кривда дякови. Як сам не уживав дяка до жадних приватних послуг, так не позволив на те, щоб хтось з парохіянів помітав дяком, а наколи треба було дякови звернути увагу, то зробив се так, що ніхто ніколи з парохіянів не чув і не бачив сего.

Після смерти дяка Данила Ірхи та добровільного зрезиґнування його нелітного сина з дяківської посади, обняв посаду дяка в Чорнокінцях Великих Вп. Константин Заліщук, який до недавна там без перерви дякував, і з якого парохіяне були дуже вдоволені. Але після смерти бл. п. о. дек. П. Міцьковського настала в тій парохії для дяка, а іменно для Вп. Константина Заліщука некорисна зміна,

Минувшої осени прийшов на ту парохію о. Ольшанський, якому не подобався чомусь... (може не хоче співати 9. глас — прим. складача) Вп. Константин Заліщук, в виду чого вже в січни сей о. Ольшанський виповів йому посаду без подання причини. А що Вп. Константин Заліщук не почувався до жадної вини в відношенню до свойого пароха і парохіян, а надто вірив ще в те, що на світі істнує ще справедливість, віддав ту справу до порішення Преосв. Єпископови в Станиславові, сподіючись, що справа буде полагоджена справедливо та в його користь. Крім сего був Вп. К. Заліщук певний, що між дяками вже не знайдеться хиба тепер така несумлінна, байдужна й некарна людина, щоб в такому випадку важилася обняти по нім посаду. Але завела його надія, бо ще справи не порішено в Станиславові, а вже вгосився й обняв його місце п. Михайло Бернатович, дяк з Коваліўки, дек. Бучач і то мимо оголошення відповідної „Відозви" в „Голосі Дяків" з 15. IV. 1926 р. Ч. 8., звернення уваги парохіянами, щоб не робив кривди свойому товаришеви та не шкодив загальній справі дяків. З сего всего п. Бернатович сміється і та підмовляє несвідомі одиниці, щоб як найскорше викинули Вп. Константина Заліщука з хати, яку він як льокатор замешкує.

Тепер мимоволі насувається нам питаннє:

Чи зможуть колись дяки здобути собі красшу долю серед таких відносин, де один працює що сил має та наражуєсь через те на ріжні неприємности а другі не то, що в жаден спосіб нічого не помагають, але ще руйнують те, що ідейні борці своїми трудами й мозольною працею здобували.

Чи булаб Томина неділя страшною для дяків, наколиб один не чатував на другого та не видирав йому силою кавалок хліба з уст, так як се зробив п. Михайло Бернатович?

Чи відважився хтось так дяками помітувати, наколиби ми всі дяки давно вже „вразумились" та булиб одного духа?

О! напевно ні! Тодіб всі з нами числились і ми скоро дійшлиб до бажаної мети. Горе, і то велике чекає тих дяків, котрі паралізують щиру працю нинішних ідейних працьовників для добра загальної справи.

Не далеко той час, коли ми таких людців повикидаємо геть зі своїх станових товариств так, як добрий господар викидає кукіль зі збіжжа — та не позволимо їм і хвили на дяківських посадах загрітись.

Дяк.

Гей, брати! Сійте
В грудях сміливість до великого
Бою за добро, щастє й волю всіх!
Іван Франко.

Нинішні числа „Голосу Дяків" (12-13) з технічних і від Редакції незалежних причин виходять разом і з малим опізненнєм.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТРАЦІЯ.

Під увагу всім, а з окрема пістинському деканатови.

Оцим пригадується Вп. Делеґатови пістинського декан., щоби якнайскорше скликав збір дяків свойого деканату і перевів реорґанізацію дяків, як також представив, чи й коли вислано до компетентних властий меморіяли відповідно до 2. числа „Голосу Дяків“ з 1925 р. і до 5. ч. тогож орґану з 1926 р., надто, щоб пояснив, чому протоколу збору дяків з 6. серпня 1925 р., який відбувся в Яблонові та на котрому були майже всі дяки, не вислано до нині до Редакції „Голосу Дяків“ в цили оголошення?

Наш деканат, який перед війною стояв майже на першому місці, зістав тепер дуже а дуже по заду.

Впп. Товариші-Дяки! скиньмо з себе ту байдужність, бо она є найбільшим ворогом нашої нещасної дяківської долі! Не жалуймо часу прибути на збір щоб обмінятися думками, як здобути собі красшу долю. Ми повинні бодай що кварталу зібратись раз на деканальні, а раз на 6 місяців на окружні наради, а крім сего раз на рік на епархіяльні збори. А чи ми так робимо...? Пожалься Боже, на деканальні збори приходить заледво кількох дяків, а так званих окружних дяківських зборів майже нема, а наколи є, то з сусідних деканатів дяки не ласкаві прибути. Так не повинно й не сміє бути. Ми мусимо до нашої дяківської справи взятись з запалом, а на наших зборах наложити на кождого байдужного дяка відповідну кару. Ми мусимо стукати до дверий як церковних, так світських так довго, аж нам отворяться. Ми мусимо бути самі ковалями своєї долі, бо тільки тоді засвітить сонце красшої долі до наших нужденних дяківських хат.

Василь Фенин,
дяк в Рунгорах.

„Боже милостив!“...

„Ей господи Царю!
даждь ми зрѣти моя согрѣшенія
и не осуждати брата моего“...

В 8. сегор. числі нашого станового орґану „Голосу Дяків“ була поміщена допись про Довірочний Збір Дяків ліского деканату, в котрій осудилося Вп. Товариша Івана Муху, дяка в Затварниці й взивалось Його до оправдання. Вп. Тов. Іван Муха явився особисто в мене та подав причину, за для котрої не міг вернути на розпочаті наради на довірочному зборі. Причина була дуже важна, бо в згаданому часі сполошилися йому коні, котрі остали були без догляду й котрі заледво удалося здержати в віддаленю около 2 кільметрів від Ліска.

Співчуваючи в його невинности почуваюся до свойого обовязку сею дорогою відкликати незаслужено заподіяний йому закид, який причинився до пониження Його особи в очах прочих Вп. Тов. а то тим більше, що Вп. Іван Муха був і є дуже діяльним і безкорисним членом нашої дяк. орґанізації в округах Ліско - Лютовиска, яких то орґанізаторів дай Боже в кождій громаді. Хотяй Вп. Іван Муха, не просив, а властиво не жадав від мене, щоб я се відкликав, то я хочу в сему випадку дати приклад нашій молодшій братії, як мається розуміти заповідь: *„возлюбиши ближняго своего якоже самого себе“*, а приступаючи до перетвореня сеї головної заповіди в живе діло, треба завсігди зачинати зі словами: *„сердце чисто созижди во мнѣ Боже“...*, чим дадуть Впп. Товариші доказ свойого благородства а надто не нарушать нинішного сильного довіря загалу дяків до нашої редакції і дадуть її спромогу розпочате діло, як можливо в найкоротшому часі до вести до загальної побіди.

А. ХОМА.

Вбивство В. Оскілка.

В ночи з 3-го на 4-го с. м. вбито вистрілами з кріса Володимира Оскілка в йогож помешканні в Городку, рівенського повіта. Досі не стверджено, хто є вбийником Оскілка. Що до особи вбийника, то кружляють три припущення. Одні догадуються, що вбийство В. Оскілка стоїть в звязи з убийством от. Петлюри — себто, що вбийник є комуніст, згл. чоловік який виконав вбивство на припоручення комуністів, друга поголоска каже, що вбийником є Жид, а трета верзія добачує причину вбийства Оскілка в любовній пригоді.

Вбитий Оскілко служив як старшина в царській армії. Після революції вступив до української армії, де проповодив невеликою військовою ґрупою. Та в час найтяжшого положення української армії зробив він невдатний переворот проти уряду Петлюри в Рівному. По зліквідованню цего його виступу — утік Оскілко до Польщі та поставив себе вповні до услуг Поляків. Від 1923 р. видавав він ґазету „Дзвін“.

Мандрика Володимир.

Се є один з наших найвизначнійших, ідейних співробітників на ґрунті орґанізації дяківського стану. Його дописи визначаються дуже здоровою, реальною думкою й отвертістю, що надає їм свойого рода цінну вартість.

Вп. В Мандрика народився дня 28. липня 1867 р. з родичів Мартина й Тереси. Батько був дякоучителем. Коли померла мати й коли батько другий раз оженився, мав малий Володимир заледво 2 роки, а коли помер і батько то було округлому сироті вже 6 років. Після смерти батька а потому й мачохи перебував малий Володимир в батька мачохи, з відки ходив до місцевої школи. Коли скінчив 4 кляси пійшов зараз на науку до шевця, де працював ночами й ввідки нераз мусів пізно в ночі вертати домів, мимо сего, що се було більше чим 2 км. дороги.

Рівночасно з наукою в шевця, яка тревала 3 роки, вчився наш Володимир також і дяківства, до якого був дуже привязаний. Се спонукало тодішного місцевого пароха о. Проскурницького, а теперішного пароха в Коропци взяти Його до себе за піддячого, а потому віддати на науку дяківства до п. Янішевського, дяка і управ. хору в Зборові.

Дня 5. квітня 1892 р. Вп. В. Мандрика здав дяківський іспит у Львові й від того часу до нині є в Лопатині не тільки взірцевим дяком, але також першорядним орґанізатором дяківського стану та борцем за красшу долю дяків.

Він зорґанізував в Лопатині один мужеський, а другий мішаний хор і управляє ними до нині. Він перший в Лопатинщині, Радехівщині й Холоївщині почав основувати дяківські аґенції та скликувати дяківські збори, чим віддав великі услуги загальній справі дяків.

Просимо негайно вислати ріжницю за 7 і 6. число „Голосу Дяків“ в кваті 60 сотиків.

Адміністрація,

Орґанізаційне життє дяків по деканатах.

Тисьменецький і сусідні деканати, позір!

ЗБІР ДЯКІВ тисьменецького, товмацького і устецького деканатів відбудеться дня 13. липня с. р. о 2. годині сполудня в Тисьменици в салі каси „Віра“.

На дневному порядку будуть дуже важні й актуальні справи.

Всіх Впп. Товаришів-Дяків сих деканатів проситься обовязково на збір прибути, а неприсутність на час оправдати.

Тисьмениця, в червні 1926.

За скликання збору
Пантелеймон Роздольський,
дяк при мат. церкві в Тисьмениці.

Турчанський і сусідні деканати.

Збір Дяків турчанського, височанського й підбужського деканатів відбувся дня 24. лютого с. р. в Турці н./Стр. в „Народному Домі“, в салі „Просвіти“.

Збір відкрив Вп. Андрій Яворський, дяк з Явори відповідною промовою.

Предсідником Збору вибрано Вп. Михайла Хомутника, дяка і уп. хору в Яблінці Н., а секретарем Вп. Антона Пенцака, дяка в Турочках. Вп. Михайло Хомутник привитав зібраних короткою промовою та візвав, щоби они самі, не оглядаючись на нікого, взялись щиро до станової орґанізації в Турчанщині, яка є одиноким шляхом до поправи гіркої дяківської долі в загалі, а з окрема в Ґорах.

На зборі ухвалено слідуючі резолюції:

1) Збір дяків просить Всесв. Еписк. Ординарят о затвердження Служб. Праґматики для дяків.

2) Збір просить, щоб Еп. Орд. припоручив підчиненому собі духовенству відступити своїм дякам відповідну скількість ерекціон. ґрунту, так щоб дяки могли вже з весною сего року перебрати його в посідання.

3) Збір дяків просить, щоб Всесв. і Впрсв. Еп. Орд. пригадав підчиненим собі парохам, щоб они абсолютно н виконували жадних церковних обрядових функцій без співучасти дяка, як це в декотрих парохіях діється, через що дяка наражується на страту й так невеликих доходів.

Збір одноголосно вибрав делеґатом на турчанський деканат Вп. Андрія Яворського, дяка з Явори а його заст. Андрія Котовича, дяка з Беньової; на височанський дек. вибрано делеґатом Вп. Михайла Долошицького, дяка в Ботелці Виж., а його заст. Івана Каліщака, дяка в Либохорі; на підбужський дек. вибрано делеґатом Вп. Стефана Клюку, дяка в Ясінці Мась., а його заст, Вп. Івана Дудича, дяка в Ластівці.

Збір поручає Впп. Делеґатам, щоб негайно провірили в своїх деканатах, чи всі дяки є передплатниками свойого орґану „Голосу Дяків“, а котрі ще не булиб, то належить їх завізвати до передплати та активної участи в становій орґанізації. Наколиб они не повинувались, то належить їх насамперед напятнувати в часописі в „Чорній Лісті“, а наколиб і се не принесло бажаних успіхів, то приміниться до них загальний бойкот.

Бож годі дивитись, як они неначе гнилі колоди чекають лиш на все готове з заложеними руками.

На тім збір закінчено й протокол підписано.

Турка над Стрием, дня 24. лютого 1926 р.

Предсідник:	*Секретар:*
Михайло Хомутник,	*Антін Пенцак,*
дяк і уп. хор. в Яблінці Ниж.	*дяк в Турочках.*

Городецький деканат.

Дня 25. лютого 1926 р. відбувся Збір Дяків городецького деканату в Городку, на який прибули майже всі дяканату.

Збір ухвалив і приняв слідуючі резолюції:

1) Збір домагається, щоб Головний Виділ Т-ва „В. П. Д.“ у Львові постарався у Їх Екселенції і Високопреосв. Всесвітл. Митрополита о як найскорше тимчасове наділення дяків ерекціональним ґрунтом.

2) Збір домагається, щоб тих дяків, котрі не хочуть брати участи в орґанізаційній праці усувати систематично з дяківських посад; бо они своєю байдужністю та дволичною рабською політикою приносять лише сором і нечесть дяківському станови.

3) Збір домагається від Всепр. і Всесв. Митроп. Ордин. зміни §. 48. позиція 3. Служб. Праґматики для дяків а то в сей спосіб, щоб всі побори дяків за церковні чинности як в грошах, так і в натурі піднести з $20^{0}/_{0}$ на $33^{0}/_{0}$ се є на $^{1}/_{3}$ часть загальної вартости.

4) Збір домагається, щоб священики придержувались Служб. Праґматики для дяків в цілости а не лише деяких параґрафів.

5) Збір вибрав одноголосно заступником дяк. делеґ. Вп. Івана Андрущишина, дяка в Дроздовичах.

6) При кінці збір ухвалив і приняв, щоб всіх дяків притягати до своєї станової орґанізації і до передплачування свойого станового орґану „Голосу Дяків“.

На тім збір закінчено й протокол підписано.

Городок, дня 25. лютого 1926 р.

Предсідник:	*Заст. предсідника:*
Стефан Мельник,	*Іван Андрущишин,*
дяк в Городку	*дяк в Дроздовичах*

Секретар:
І. Підгайський,
дяк в Мшані, коло Львова.

Складайте добровільні датки на фонд своєї рідної незалежної преси, щоб она, як слід могла розвинути свою діяльність!

Кудринецький деканат.

Дня 22. лютого 1926. відбувся в Борщеві **Збір Дяків** кудрин. деканату, на якому явилися майже всі дяки деканату.

Дневний порядок: 1) Вибір нового делєґата (аґента) та його заступника. 2) Вибір Орґанізаційного Комітету. 3) Внески й запити.

1) Делєґатом вибрано одноголосно Вп. Тихона Яремкова, дяка зі Сковятина, а його заступником Вп. Гната Міхальчишина, дяка з Іваня Пустого.

2) В склад Орґанізаційного Комітету Дяків кудринецького деканату ввійшли: Вп. Тихон Яремків, як голова, Вп. Гнат Міхальчишин, як заступник, Вп. Ісидор Рудан, дяк з Кривча, як скарбник і Вп. Дмитро Міхаловський дяк з Юрямполя, як секретар.

3) Ухвалено одноголосно:

а) Домагатися від Головного Виділу Т-ва „В. П. Д." в Станиславові скликання Загального Збору Дяків найпізнійше в місяци маю 1926. р.

б) Внести меморіял до Всесв. і Преосв. Еписк. Ординар. в Станиславові в справі наділення дяків ерекціональною землею, чи місячною платнею.

в) Домагатися затвердження Службової Праґматики Дяків, як се зроблено в львівській архидіецезії.

г) Позаяк „Нова Зоря" в 7. ч. з дня 21. лютого 1926 р. висказує своє обурення на наш орґан „Голос Дяків" за поміщення в нему з 1 — 15. січня 1926 р. ч. 1 і 2. в рубриці „Всячина" артикулу під заголовком „Святий рік, але не для всіх", ухвалено попросити Хв. Редакцію „Голосу Дяків", щоб на будуче старалась не посвячувати місця на такі справи в нашому орґані.

ґ) Зложено подяку бувшому делєґат. Вп. Іванови Ткачеви, за його кільканайцятьлітну службу для загального добра дяківської справи.

На тім Збір закінчено й протокол підписано.

Предсідник: *Т. Яремків, дяк і дґ. в Сковятині.*

Секретар: *Д. Міхаловський, дяк в Юрямполі.*

Дяківські іспити.

Дяківський іспит сідбудеться дня 8. липня с. р. в Станиславові в Консисторії. Кандидати мають **негайно** внести подання допущення до іспиту. Ті, що мають поправки мусять безумовно явитися.

Гарасимович Стефан
катедр. дяк в Станиславові.

* * *

В днях 12. і 13, мая 1926 р. зложили у Львові перед Комісією Митрополичого Ординаряту кваліфікаційні іспити слідуючі дяківські кандидати з таким поступом:

І) Іспит ІІ. степеня в відзначенням:

1) Ґаввий Адам, 2) Грицай Дмитро, 3) Зелізко Микола, 4) Кісь Василь, 5) Кошинець Степан, 6) Матвійшин Микола, 7) Микитюк Іван, 8) Несімко Василь, 9) Поберейко Йосиф, 10) Сапелюк Іван, 11) Шгапінець Микола.

ІІ. Іспит ІІ. степеня в добрим і достаточним поступом:

1) Барчин Микола, 2) Борачок Михайло, 3) Зґурський Ярослав, 4) Кіт Михайло, 5) Кожанович Ілля, 6) Кравців Теодор, 7) Кукіль Андрій, 8) Ленишин Андрій, 9) Любінецький Михайло, 10) Мельник Іван, 11) Мельник Филип, 12) Мілінкевич Михайло, 13) Набитович Микола, 14) Панасюк Гавріїл, 15) Петрович Клим, 16) Печаря Филип, 18) Сенишин Андрій, 19) Сусля Петро, 20) Паночко Василь, 21) Чмелик Василь (при повторенім іспиті), 22) Чмелик Микола. Доцовнив (поправку) іспит І. степення з відзначенням: 1) Скварчинський Микола. Поправку з 1 одного предмету одержало — 7 кандидатів. При поправчім іспиті перепало на півроку — 3 кандидатів. Перепали на 1 рік — кандидат. Узнаний за нездібного — 1 кандидат. Не зголосилося до іспиту — 3 кандидати. Відступили від іспиту — 2 кандидати. До поправчого іспиту не зголосилися — 2 кандидати.

Зі світа.

Радянський Союз розвинув тепер сильну аґітацію в себе в ціли збірок жертв на страйкуючих робітників в Анґлії. До нині радянське робітництво й селянств зложило вже великанські суми на ту ціль, які радянский уряд переслав вже до диспозиції страйкуючих.

Анґлія перебуває тепер дуже тяжку економічну а радше соціяльну крізу. Через страйк углекопів стратив уряд до нині 100 міліонів долярів а цілий анґлійський промисл 500 міліонів долярів. Число безробітних виносить 26.000 осіб. Вони домагаються м. и., щоб тільки 7 а не 8 годин працювати денно так, як се в них до тепер було.

Німеччина. 20. червня відбувся тут плебісцит в справі приналежности майна бувших німецьких пануючих. Щоб німецьким пануючим відібрати майно без викупу було округло 15 міліонів голосів а проти відібрання було лише пів міліона голосів. Мимо сего голосування за відібранням упало, бо щоб оно було важне треба було 20 міліонів голосів. 24 і пів міліона людий здержалося від голосування, до чого мабуть причинився в головній мірі таки сам уряд, щоб справу вирішити в користь був. німецьких пануючих.

Америка. В Чікаґо відбувся „Евхаристичний Конґрес", в якому взяло участь 12 кардиналів, 400 епископів, 3000 священиків і 10.000 монахів. Наради велися на 22 мовах.

Мала антанта (Чехословаччина, Югославія й Румунія) відбула недавно свій зїзд в місті Блед в Югославії, на якому не могла дійти до повного порозуміння бо Румунія хоче, щоб Чехословаччина й Югославія провадили з нею протирадянську й протиболгарську політику а вони на се не хотять згодитися.

Чехословаччина. Тут панує тепер велике напруження між лівими а правими партіями а се тому, що праві партії ухвалили в соймі наложення мита на всі рільничі продукти що приходять з заграниці, чим обнизили ціну таких товарів у себе.

Туреччина. Тут викрито недавно заговір на президента держави Кемаля Пашу. В звязку з сим арештовано вже 20 послів до турецкого парляменту й около 200 членів молодотурецького комітету. Сей заговір мав бути наслідком заключення некорисного для Туреччини договору з Анґлією в справі Моссулю, та поблажливої політики в відношенню до грецько-італійського договору, що стремить до поділу турецької держави.

Югославія заключила недавно торговельно-політичний договір з Італією. Проти сему виступили рішучо Хорвати, яким Італія забрала в Світовій Війні Реку, Горицію і Триест.

Еспанія. Недавно викрито тут військовий заговір проти диктатора Прімо-де Рівери. На чолі заговору, стояв 86. літний заслужений ґенерал Вейлер. Учасників заговору в числі 21 осіб арештовано.

Литва вибрала собі оногди нового президента держави й новий уряд (міністерство). Сей уряд сподіється колишню свою столицю Вильно забрати від Польщі мирною дорогою, без війни.

Японці бажають за всяку ціну зорґанізувати Китайців проти Европи, а головно проти Радянського Союза, якого боятся як огню. В тій цили заснували вони вже японсько-азійське товариство в Токію, а надто допомагають китайському ґенералови Чанґ-Цзо-Лінови орґанізувати китайську центральну владу проти китайських комуністів, на чолі котрих стоїть китайський ґенерал Фенґ.

Польща. Маршалком сойму вибрано знова Ратая. Державний буджет має тепер недобору 260 міліонів зл. при курсі по 6 зл. 50 сот. за доляра, себто около 400 тисячий долярів. Незадовго сойм має радити над зміною конституції. Чи, та в якому напрямі буде конституція змінена наразі годі предвидіти, бо проєктів є багато а становище многих партій до неї ще не ясне. В заграничній політиці Польща старається за всяку ціну дійти з Німеччиною до згоди.

Всячина.

Розпятий живцем. У Берліні описується якийсь „білий факір" Таіму, якого прибивають що дня до хреста на 11 годин. Під наглядом лікарів прибивають факірові до хреста руки й ноги срібними, довгими на 18 цм. цвяхами. Факір силою волі довершує цего, що з його ран не тече кров зівсім.

Чим вже не торгують. Недавно на ярмарку в Підкамені відбувся цікавий торг. Жінка продала свойого чоловіка другій за 30 зл. Продаж відбулася при свідках. Жінка, що купила (була вдова) забрала з собою чоловіка і повела до дому. Та зараз на другий день рано прибігла до чоловіка, віддала тамтій жінці 30 зол. а чоловіка забрала до себе. Чи стужилася за ним, чи може продала за дешево — невідомо.

Курорти для селян на Україні. Хто де коли чув, щоб селянин мав доступ до курортів, до купелів, що були все заповнені капіталістами та буржуазією. Тепер курорти на Радян. Україні повні селян, робітників та трудової інтелігенції, які лічаться переважно або цілковито даром.

Катастрофа на Пруті. На днях переїздило пороном на Пруті коло Семаковець-Дебеславців кільканайцять людий з двома возами кіньми й коровами на ярмарок до Коломиї й до Заболотова. Коли порон був серед ріки, нагло звалились підмулені водою стовпи, до яких була прикріплена сталева поронова линва, й порон разом з людьми та худобою пішов на дно ріки. Тому що вода була тоді дуже прибула, ратунок був не мислимий і 11 осіб утопилося а лише 3 з великим трудом уратовалося.

Общество Качковського приняло фонетичний правопис. Общество М. Качковського рішилося прийняти для своїх видавництв фонетичний правопис. У цій справі відбулася 3. ц.м. нарада, на якій після рефератів проф. Копистянського зі Станиславова, д-ра Гуркевича з Тернополя і директора бібліотеки „Народнього Дому" у Львові А. Ґенсьорського принято постанову про введеня до видавництв того товариства фонетичного правопису.

Чи чоловік, чи опир? В околицях Міскольча ґрасує якесь таємниче індивідуум, яке убиває малі діти та висисає з них кров. Недовго сей опир забив 3 літну донечку залізничого інспектора Вільгельма Таряна в Міскольчу та виссав кров з неї. Тамошна людність, головно родичі малих дітий є тим дуже затрівожені. Поліція докладає всіх старань щоб впасти на слід сего опира, але до тепер безуспішно.

Новинки.

Допомога братів із закордону. Український Червоний Хрест в Харкові вислав 40 ваґонів збіжжя для допомоги голодуючим — Збіжжя вислано на адресу комітету, зложеного з послів Підгірського, Приступи, Чучмая, Войтюка, Маківки. Як нас інформують з кругів комітету, розіслано 11 ваґонів на Волинь, а 14 ваґонів на Сх. Галичину (повіти Станиславів, Калуш, Надвірна, Товмач, Стрий Самбір, Старий Самбів, Болехів, Долина).

Решту, це є 15 ваґонів **заарештувала** польська адміністрація в Підволочиськах і не видала до цеї пори.

Відложення податкових платностий. Часописи повідомляють, що міністерство скарбу уповажнило начальників скарбових урядів до відложення реченця платности зачетів на оборотовий податок за перший квартал 1926 р. до дня 15. липня ц. р. Разом з тим відложено реченець платности такого зачету на другий квартал 1926 р. до дня 15. серпня ц. р. Ці полекші признавати муть начальники скарбових урядів на підставі подань платників, по ствердженню, що платник находиться в важкому господарському положенні та заплатив оборотовий податок за другий піврік 1925. р.

Абд Ель-Крім піддався? Доносять з Парижа, що Абд-Ель-Крім випустив всіх полонених, а сам з родиною піддався французьким військам.

Пароплавом через дніпрові пороги. Перед кількома днями буксірний пароплав „Переяславль" пройшов через всі девять дніпрових порогів протягом 3-х годин зі швидкістю 40 клм. на годину. „Переяславль" є першим пароплавом, який пройшов через дніпрові пороги.

Вибух в фабриці амуниції. В найбільшій фабриці амуниції в Польщі в Загодині експльодував порох, в результаті чого поранено богато осіб. Дах одного з будинків фабрики винесено в воздух. Серед ранених находиться також майор французької військової місії — Моро.

Чотири присуди смерти в Коломиї. Коломийський суд присяжних засудив на смерть Марію Лукащик за злочинне вбивство свого мужа Василя та Петра Лесиків і Х. Гаврилюка за змовлене вбивство господаря Николи Янчука з Іспаса.

В Америці починають будувати доми зі шкла які мать бути не лушень дешеві, але дуже здорові, а головно для хорих.

Партія Р. К. П. Російська Комуністична Партія більшовиків) називається від останнього XIV. партійного зїзду „Всесоюзною Комуністичною Партією", або коротше В. К. П.

Львівська Архидієцезія.

В Мельничи, дек. Журавно є дяком Вп. Чмелик Афтанас. — **В Сулятичі**, дек. Журавно є дяком Вп. Матульський Матвій. — **В Ляшках Кор.** дек. Глиняни є дяком Вп. Пилипчук Пилип.

Перемиськая Епархія.

В Бабині, деканат Самбір є дяком Вп. Калин Смефан. — **В Сокали**, дек. Сокаль є другим дяком Вп. Корикора Іван. — **В Погірцях**, дек. Рудки є дяком Вп. Свідрик Михайло. — **В Свиднику**, дек. Підбуж є дяком Вп. Смільнянин Григорий. — **В Раделичі**, дек. Меденичі є дяком Вп. Яцишин Михайло. — **В Грушеві**, дек. Меденичі є 2-гим дяком Вп. Спанчак Семен. — **В Ріпчицях**, дек. Меденичі є дяком Вп. Лоцуняк Данило. — **В Свідниці**, дек. Краковець, є дяком Вп. Пучак Семен. — **В Крамарівці**, дек. Порохник, є дяком Вп. Бучний Микола.

Се належить в шематизмі за рік 1925 відповідно занотувати.

Слідуюче число „Голосу Дяків“ дістануть лише ті П. Т. Пренумератори, котрі не мають у нас жадних валеглостий і виїмково ті, котрі залягають передплатою лише за другий квартал 1926 р.

Адміністрація.

Новий великий політичний процес у Львові.

На днях скінчився у Львові великий політичний процес проти: Володимирови Люпулови, абсольвентови учит. сем. з Калуша, Іванови Паславському, гімн. абсольвентови з Любачева, Миколі Бігунови, студентови філь. зі Струтина, Ярославови Барановському, Романови Барановському, студентам політехніки, Володимирови Шумському, гімн. абсольвентови з Дрогобича, Миколі Ковалискови студ. мед з Болиcтрашич, Антонови Медведеви абсольвентови 3. вид. школи з Долини, Миколи Ясіньському. гімн. абсольвентови зі Станиславова, Андріеви Оленському, студентови прав з Бібрки, Дмитрови Дубановичеви, машиновому слюсареви зі Львова і Антонови Стефанишинови, абс. учит. сем. з Долини.

Сам акт обвинувачення, виготований на бажання обвинувачених також в українській мові, обіймав 144 сторінок і закидував обвинуваченим поповненне злочину головної зради з § 58 ц. і 59 б., злочину рабунку з § 190 і 192 к. з. (напади на державні почти і їх обрабовування), а надто ще Дмитрови Дубановичеви злочин убійства з § 134, і 135 к. з.

Трибунал оголосив такий присуд:

Дубановича Дмитра засуджено на 8 літ вязниці
Бігуна Миколу „ „ 6 „ „
Паславського Івана „ „ 5 „ „
Ясіньського Миколу „ „ 4 „ „
Барановського Яр. „ „ 3 „ „
Барановського Ром. „ „ 3 „ „
Медведя Антона „ „ 3 „ „
Оленського Андрія „ „ 3 „ „

з одноразовим твердим ложем в році. — Прочих звільнено від вини й кари.

Як оборонці виступали Др. Михайло Волошин, Др. Марян Глушкевич, Др. Лев Ганкевич і Др. Степан Шухевич, всі зі Львова.

Християнська Рубрика

Продовжене *поіменно спису тих Впр. ОО. Парохів, які вже передали своїм дякам в тимчасове посіданне й ужиткуванне певну скількість ерекц. ґрунту:*

Впр. о. Бровко Михайло, парох в Рунгорах 2 морґ.
„ „ Ґавдуник Григорій, „ в Незвисках 3 „
„ „ Фльорчук Йосиф, „ в Городку н Дн. 2 „
„ „ Ісайчик Роман, „ в Середнім В. 2 „
„ „ Вергун Волод., „ в Красноїлі — 1½ „
„ „ Дзяма Дамян, „ в Дубрівці — 1½ „
„ „ Маковійчук Василь, „ в Хомчині 1½ „
„ „ Дичко Михайло, „ в Коровниках 1½ „
„ „ Ганкевич Михайло, „ в Звинячі 1½ „
„ „ Бескид Антін, „ в Тарнавці — 1 „

Дальше буде!

Словар чужих слів.

(Продовженне).

Аґітатор — той, що поширює якусь думку.
Аґітація — поширюванне якихось думок.
Аґітувати — поширювати якісь думки.
Аґноскувати — розпізнавати.
Аґонія — передсмертні муки.
Аґрарій — заступник хліборобских інтересів.
Аґрарний — земельний.
Аґрарна партія — парт., що заступає хліборобські інтереси перед визиском капіталу.
Аґрарне питанне — земельне питанне.
Аґресивний — напасний.

Дальше буде!

„Голосови Дяків“ нових пренумераторів приєднали:

Вп. **Сливич Пантелеймон**, дяк, дґ. і орґ. в Вороблевичах — 3-ох. Вп. **Сопотницький Семен**, дяк в Самборі — 1-го. Вп. **Варянко Микола**, дяк в Старих Полянах — 1-го, Вп. **Крей Гаврило** дяк в Сокали — 1-го, Вп. **Мисак Григорий**, дяк, дґ. і до. в Володимирцях — 2-ох.

Дальше буде!

Привіти й признання „Голосови Дяків“ надіслали:

Вп. **Івасів Григорій**, дяк в Вістовій. Вп. **Піц Йосиф**, дяк в Борятині. Вп. **Щур Омелян**, дяк в Котові. Вп. **Жук Дмитро**, дяк в Волі Олеш. Вп. **Драгущак Антін**, дяк в Середн. Велик. Вп. **Марцинюк Константин**, дяк в Лещатові.

Редакція складає сим Впп. Пренумераторам найсердечнійші подяки за їх щирі привіти й признання для неї, бо вони додають її сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківської справи.

Приклад достойний наслідування.

Цілорічну пренумерату на „Голос Дяків“ зложили в гори: (Продовженне.)

Вп. **Пільх Стефан**, дяк в Лютовисках. Вп **Пасіка Михайло**, псаломщик в Войславичах (Волинь) Вп. **Щур Омелян**, дяк в Котові. Вп. **Фенин Василь**, дяк в Рунгорах. Вп. **Дикий-Диченко Григорій**, дяк ух. в Синовідську Вижн. Вп. **Шварчевський Йосиф**, в Калагарівці. Вп. **Стисловський Григорій**, дяк в Фірлієві. Вп. **Демків Іван**, дяк в Нагачеві. Вп. **Аннюк Юрко**, дяк в Жураках. Вп. **Кошла Іван**, дяк і дґ. в Тиличи. Вп. **Цимбалко Іван**, дяк в Поздячи, Вп. **Куропась Стефан**, дяк в Седлиськах. Вп. **Лаворек Андрій**, дяк в Ст. Кутах. Вп. **Ґальчук Микола**, дяк в Парищу. Вп. **Кушнір Йосиф**, дяк і дґ. Щирці. Вп. **Романюк Микола**, дяк в Надорожній.

Дальше буде!

На фонд преси зложили:

Вп. Парубочий Іван, дяк в Вичілках 0.50 зл. **Вп. Бернатович Михайло**, дяк в Чорнокінцях В. — 0.50 зл., **Вп. Когут Юрко**, дяк і дяк орґ. в Бобрівниках — 0.40 зл.

Редакція складає всім сим Впп. Жертводавцям найгорячійші подяки за їх щирі жертви, що є доказом зрозуміння ваги й значіння **незалежної** своєї преси, яка є **одинокою**, що може **отверто** виступати проти **всіх кривд** дяків та кріпко стати в їх обороні.

Загадка.

На рештках розбитого на морі корабля уратувалося 19осіб, а саме: 1) хорий король 2) міністр, 3) ґенерал, 4) епископ, 5) астроном, 6) лікар, 7) адвокат, 8) інжінер, 9) поет, 10) рабін, 11) міліардер, 12) моряк, 13) хлібороб, 14) робітник, 15) циган, 16) кухар, 17) жебрак, 18) покараний злочинець, 19) поганин. Ця частина корабля, де вони знаходяться, починає під великим тягарем потавати в море. Щоб зменшити тягар і через те уратуватися від неминучої смерти, порішили всі присутні одноголосно, щоб одного з поміж себе викинути до води.

Тепер відповідж на питанне:

Кого належить тут по святій справедливости призначити на викиненне в море й чому як раз його?

Відповіди належить присилати найпізнійше до 20. линня 1926 р. і то в добре запечатаному листі без жадних инших дописок, долучуючи рівночасно почтових значків за 1 (одного) золотого.

Ті, що пришлють вдучну відповідь до 15. с. м. одержуть по 10 (десять) золотих, а ті, що до 20. с. м. по 5 (пять) зл. нагороди, а надто будуть разом з відповідю оголошені в слідуючому числі.

Відповідь мусить бути **власна**, а не інспірована другим. Відповіди, що наспіють після 20. с. м. не будуть узгляднені.

Редакція „Голосу Дяків“.

Друкарська похибка.

В „Чорнім листі“ 11. ч. „Г. Д.“ є поданий Луцик Іван, дяк в Коршеві; має бути: Луцик Іван дяк в Черемхові.

Посмертна згадка.

Дня 23. березня 1926 р. упокоївся в Бозі після тяжкої 3 місячної недуги наш невіджалуваний Товариш та сталий пренумератор „Голосу Дяків“ Михайло Клюба, дяк Німшині. На похорон Покійника прибули з галицького деканату Впп.: Дамян Баранишин, дяк і дґ. з Кукольник, Петро Цимбалістий, дяк з Бовшова, Йосиф Сікора, дяк і здґ. з Скоморох Н., Іван Тимків, дяк в Данівцях, Бесараб Н., П. Билей, Н. Пицик з Острова. Похороном проводило двох священиків, а саме: Всеч. о. Юліян Фіцелович, парох в Німшині та Всеч. о. Іван Яськів, парох в Ганівцях. Сей останній сказав щире прощальне слово в дома над домовиною Покійного. Крім сего взяло в похороні участь дуже богато місцевих парохіян, що було доказом любови до Небіщика.

Над домовиною після запечатання гробу виголосив зі слезами в очах пращальну промову Вп. Дамян Бранишин, згадуючи м. и. про тернистий шлях, яким Покійний, як дяк разом з другими Борцями чесно й совісно ступав в перед, щоб здобути красше завтра для дяківського стану. Покійник прожив 53 роки, а функції дяка сповняв через 18 літ. Він оставив 3 округлі, незаосмотрені сироти.

Земля Йому пером!

Дяки галицького й сусідних деканатів.

Подяка.

Оцею дорогою складаемо найщирійші подяки Всеч. о. Ю. Фецоловичу, пароху в Німшині та Всеч. о. І. Яськову, пароху в Ганівцях за безкорисне й величаве відправленне похорону та пращальні слова над домовиною нашого Покійного Батька Михайла Клюби, дяка в Німшині, та всім дотичним Впп. Дякам і П. Т. Громадянству, що своєю цінною присутністю звеличали похорон, а з окрема дякуємо дуже щиро Вп. Дамянови Баранишиному, дякови в Кукольниках за щиру промову над домовиною нашого Найдоросшого Батька.

ДІТИ.

ПОЧТОВА СКРИНКА.

Вп. **Мадрика Володимир**, дяк і дґ. в Лопатині. На сей рік є зарах. 1·25 зл. на часопис, а 1 зл. на шемат. Ціна кліши буде заподана в рахунку, який Вам вишлемо.

Вп. **Савчин Дмитро**, дяк в Липовиці. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. за 1925 р. Не отримали ми ще 40 сот. за 8 ч., а 55 сот. до шемат.

Вп. **Ловинський Юрій**, дяк в Ольшанику. 3 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. Решту ріжниці за 7 і 9 чч. в квоті 35 сот. ми ще не отримали.

Вп. **Яцків Микола**, дяк в Тишківцях. Просимо нас негайно повідомити, чому 10. і 11. чч. „Голосу Дяків“ від Вас вернули назад до редакції.

Вп. **Тарасович Орест**, дяк в Бортятині. Просимо подати нам теперішну адресу Тарасовича Павла, був. дяка в Судовій Вишні.

Вп. **Рубинович Михайло**, дяк в Угнові. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Щоб часопис був до кінця с. р. заплачений треба доплатити ще 3·35 зл.

Вп. **Шльомкевич Петро**, дяк в Білоберезці. Просимо нас повідомити, чи Ви одержали 8. число „Голосу Дяків“!

Вп. **Смільнянин Григорій**, дяк в Свиднику. 4 зл. отримали. Часопис, крім ріжниць за додатки, коштує річно 6 зл. Тому, що Ви отримуєте часопис щойно від 3 ч., то належалобся нам до кінця року ще 1·85 зл.

Вп. **Голдун Андрій**, дяк в Ніневі Долішнім. 6 зл. отримали й по думці Вашої цінної дописки зарах. За шемат. за 1925 р. ми ще від Вас нічого не отримали. Львівська дієцевія жадних шематизмів для дяків не видавала й не видає. Перший шематизм для дяків, який появився в минувшому році, видала наша редакція при співучасти самих дяків. Тепер приготовляє наша редакція вже другий Великий Шематизм для дяків з календарем на 1926 р., на котрий просимо прислати негайно задаток в квоті 3·05 зл.

Вп. **Тихий Микита**, дяк в Деревлянах. Повідоміть, чи Ви отримали 10. ч. „Голосу Дяків.

Вп. **Кравчук Павло**, дяк в Тудорковичах. 5 зл. отримали, в чого 3·45 зл. зарах. як решту залеглости за 1925 р., а 1·55 зл. на часопис на сей рік.

Вп. **Драгущак Антін**, дяк в Середи. Велик. 2 зл. отримали, з чого 1·50 зл. вписали за третий квартал, а 50 сот. на рах. ріжниць за 7 і 9 чч. Бракує ще 25 сот. до І. кварт., а 10 сот. до згаданих ріжниць. На задаток шемат. є зарах. 2 зл. Не одержані числа раклямуйте через свій почтовий уряд. В шемат. будете поміщені.

Вп. **Кошинець Стефан**, дяк в Розточках. За 1925 р. належиться нам 3·20 зл., а за сей рік 6·60 зл. на часопис, а 3·05 зл. на шематизм.

Вп. **Андрусяк Юрко**, дяк в Гаврилівці. Часопис на імя: Дмитро, був для Вас призначений. Похибку справлено. Просимо якнайскорше вирівнати залеглість за 1925 р. і вислати пренумерату на сей рік.

Вп. **Мричко Василь**, дяк і дяк. дел. в Новім Селі. 4·50 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця с. р. належиться за часопис разом з задатком на Шематизм 8·35 зл.

Вп. **Стисловський Григорій**, дяк в Фірлієві. 6 зл. отримали й на часопис на ср. зараз. Ріжниці за 7 і 9 чч. в квоті 60 сот. ми ще від Вас не отримали.

Вп. **Парубочий Іван**, дяк в Вичілках. 3·50 зл. отримили й по Вашому бажанню зарах. Додатку до шемат. за 1925 р. в квоті 55 сот. і ріжницю за 7 і 9 чч. в квоті 60 сот., а надто задатку на шемат. на 1926 р. ми ще від Вас не отримали.

Вп. **Ковбель Онуфрій**, дяк в Колодіїві. 3 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Не одержані числа

реклямуйте в свойому почтовому уряді звичайною неоплаченою карткою паперу.

Вп. **Сливич Панталеймон**, дяк дґ. і орґ. в Воробле-вичах, 28 зл отримали й по думці надісланого поіменного спису зарах. Наша Редакція ставить Вас, як добрий приклад другим та дякує щиро за труд і активну орґанізаційну працю в свойому деканаті.

Вп. **Парус Василь**, дяк в Більчу, Вп. **Панькін Григорій**, дяк в Літині й Вп. **Баратяк Теодор**. дяк в Тиневі. По 3 зл зарах. на сей рік. а за 1925 р. належиться нам ще по 3·45 зл.

В. **Литвинко Володимир**, дяк в Грушеві. 3 зл. зарах. на сей рік. За 1925 р. належиться нам ще 5·95 зл.

Вп. **Середяк Роман**, дяк в Летні. 3 зл. зарах. на сей рік. За 1925 р. належиться нам ще 70 сот.

Вп. **Олійник Григорій**, був. дяк — в Білоберезці. В Вашій справі написали туди, куди Ви просили, одначе до нині ще не маємо жадної відповіди. Напишіть, що й де поробляєте!

Вп. **Кінаш Михайло**, дяк в Кошляках. 3 зл. отримали й на часопис на сей рік зарах. Напишіть, чи дістали шематизм з 1925 р. від Вп. Берекети! За 1925 р. належиться нам ще 1·65 зл. за часопис, а 3·05 зл. за шемат. на коли Ви його дістали.

Вп. **Давибіда Григорій**, дяк в Ляцкім Шлях. Наколи Вам залізниця спричинила каліцтво, то Вам рішучо належиться відшкодування від держави. Сю справу передайте доброму адвокатови, а виграєте! З причини Вашої скрайної нужди та каліцтва, за часопис і шемат. не числимо. Вам нічого.

Вп. **Курпіта Михайло**, дяк в Щуткові. 3 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. за 1925 р., приходить нам ще 2·15 зл.

Хв. **Читальня „Просьвіти“** в Бірках Вел. Ред. „Жіночої Долі“ повідомили; оказове число вислано.

Вп. **Малик Михайло**, дяк в Куропатниках. 3 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам ще 1·65 зл., а до І. півріччя с. р. ще 60 сот. титулом ріжниці за 7 і 9 чч. Просимо рівночасно заподати нам, хто побирав цілий час часопис, висиланий для Микити Малика в Куропатниках.

Вп. **Шварчевський Йосиф**, дяк в Калагарівці. 75 зл отримали й по Вашому бажанню зарах. Нам належиться ще 60 сот. як ріжниць за 7 і 9 чч.

Вп. **Жук Михайло**, дяк в Делієві. 4 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. До кінця року належиться до часопису ще 2·60 зл.

Вп. **Ростопа Василь**, дяк в Ляхівцях. 1·50 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам ще 40 сот., а до І. півріччя с. р. 60 сот. як ріжницю за 7 і 9 чч.

Вп. **Дяків Петро**, дяк в Слобідці Бовшов. II. книжка „Чародія“ ще не вийшла з друку. Наколи появиться буде оголошено у всіх наших часописах.

Вп. **Савурський Андрій**, дяк в Зарубинцях. Бракуючі числа реклямуйте через свій почтовий уряд. Дати до шемат просимо прислати на окремому кавалкови паперу.

Вп. **Демків Іван**, дяк в Нагачеві. Нам належиться ще 60 сот. як ріжниці за 7 і 9 чч.

Вп. **Гарасимович Олександер**, дяк в Острій. 5·50 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам 40 сот. за 8 ч., а 55 сот. до шемат. Ріжниці за 7 і 9 чч. в квоті 60 сот. ми не дістали.

Вп. **Цимбалко Іван**, дяк в Поздячи. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Нам належиться ще 60 сот. як ріжниці за 7 і 9 чч.

Вп. **Куропась Стефан**, дяк в Седлиськах. 6 зл. отримали й зарах. на часопис. Просимо вислати ще 60 сот. як ріжницю за 7 і 9 чч.

Вп. **Уличний Михайло**, дяк в Луці М. 3 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. За 1925 р. належиться нам ще 1·25 зл. Ріжниці за 7 і 9 чч. в квоті 60 сот ми ще від Вас не отримали.

Вп. **Горбаль Андрій**, дяк в Волі Міх. 1·50 отримали Просимо вислати ще 60 сот., як ріжниці за 7 і 9 чч.

Вп. **Лаворек Андрій**, дяк в Стар. Кутах. 7 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам ще 2·20 зл. а крім сего ріжниця за 7 і 9 чч. 60 сот.

Вп. **Думик Яків**, дяк в Потуторах. 6 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. За 1925 р. вже все належито поплачено, а на сей рік остало ще на часоп. 1·05 зл

Вп. **Кушнір Іван**, дяк в Неависках. 2 зл. отримали й на часопис зарах. І. піврік комплетно заплачений.

П. Й. Митроп. розпорядок про дозвіл носити дяківські уніформи є важний лише у львівській архиепархії. Прочі епархії можуть також позволити своїм дякам носити уніформи, але не мусять.

Вп. **Тарнавський Володимир**, дяк в Підлисю. 4 зл. з 11. січня 1926 р. отримали, з чого 2·90 зл. як залеглість за часопис за 1925 р., а 1·10 зл. на часопис на сей рік зарах. За шемат. за 1925 р. ми ще від Вас нічого не дістали. Просимо не припізнюватись з вирівнанням залеглостий! Виповнений друк до шемат. на сей рік просимо вислати!

Вп. **Кузан Михайло**, дяк в Кропивнику. 3 зл. зарах. на часоп. на 1926 р. Просимо прислати належитість за шемат. за 1925 р. та ріжницю за 7 і 9 чч.

Вп. **Святківський Сильвестер**, дяк в Боднарівці. 5 зл. отримали з чого 2·90 зл. зарах. за часопис за 1925 р. а 2·10 зл. на часопис на сей рік. За шемат. за 1925 р. належиться нам ще 1·55 зл.

Вп. **Кокелка Павло**, дяк в Горицях. 3 зл. зарах. по думці Вашої дописки. Ріжниці за 7 і 9 чч. ми ще від Вас не отримали. Полагодження просьби о допомогу урґуйте порученим листом та долучіть значки на рекомандовану відповідь. Часопис висилаємо Вам правильно.

Вп. **Михайлюк Михайло**, в Новій Дубраві (Югославія)- 18 штук книжочок вислали. Просимо ними з нашими людьми поділитися. Незадовго вишлеме ще дещо.

Вп. **Байляк Василь**, дяк в Глинках. 2 зл. зарах. на сей рік. Просимо вирівнати залеглість за 1925 р. в кв. 2·90 зл.

Вп. **Клим Василь**, дяк в Кобаках. 5 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Часопис висилаємо Вам без перерви, правильно. Не одержані числа реклямуйте через свій почтовий уряд.

Вп. **Пащак В.**, дяк в Косиню. На Ваше письмо тому нічого не відповіли, бо не могли з него довідатися о що Вам властиво ходить. Добро наших православних дяків лежить нам так само на серці, як і униятських. Метою нашої редакції є економічно-соціяльна борба, а не релігійна!

> Не хвалися родом своїм, що ти благородний,
> Най діла твої покажуть, чи й чого ти годний.
>
> *Іван Франко.*

Веселий куток.

„Господи помилуй!!!“

Підчас обіду по Службі Божій, хоче запрошений на обід парох випити за здоровлє господині й підносить доньої чарку. Але жінці видається якось невідповідним відповісти парохови: Дай Боже здоровля!“ — тому підносить до нього чарку тай каже: „Господи помилуй“ прошу єґомосця“.

Перегони в брехні.

Раз стрінувся брехач П. з брехачем У. та розпочав з ним оттаку розмову:

Брехач П.: в нас є такий довгий костел, що від входових дверий до престола треба йти пів години.

Брехач У.: Е.., се ще нічо! В нас є така церков, що як одними дверми принесуть двоє дітий (хлопця й дівчину) до хресту, то поки куми дійдуть з ними до других, протилежних дверий, то діти по дорозі виростуть, поберуться та виходять вже, як чоловік і жінка.

Не дався.

А: Що то є: Перше біжить і друге біжить і одно другого не здогонить?

Б: Сего я не знаю.

А: Таж се є колеса в ровері.

Б: А тепер скажи ти мені, що то є: Перше біжить, друге біжить, трете біжить, четверте біжить, пяте біжить а шесте ще не біжить?

А: Ах...! сего я вже не відгадаю!

Б: Таж се є таке просте... се є моїх шестеро дітий.

Друкарська ошибка.

В 10. ч. нашого орґану, в рубриці: „Всячина“, під заголовком: „Племя Карликів“ є подано через ошибку складача: „До бельґійського Конґо (в Америці)“, має бути: „До бельґійського Конґо (в Африці)“.

Повідомляється, що 14 і 15. чч. „Голосу Дяків“ вийдуть разом на 1. серпня, а 16 і 17. чч. на 1. вересня 1926 р. Прочі числа будуть виходити вже правильно, т. є. на 1 і 15. дня кождого місяця.

Редакція й Адміністрація.

На „окалічілого дяка“ зложили:

Вп. Савурський Андрій, дяк в зарубинцях — 3 зл. і просить всіх Вп. тов. щоб по змозі помогли в нужді бодай малою лептою свойому бідному товаришови. **Вп. Гальгук Микола**, дяк в Парищу — 1 зл.

Зміна посади.

Вп. Марцинюк Константин, дотепер. дяк і дґ. в Камянках В. дек. Жуків, обняв 1. VI. 1926. посаду дяка в Лещатові, дек. Сокаль.

Не одержані примірники „Голосу Дяків“ належить реклямувати в свойому почтовому уряді, а сей сам звернеться до нас за даним числом.

Реклямації, які пренумератори вишлють впрост до Редакції, не зможуть бути узгляднені.

АДМІНІСТРАЦІЯ.

Видає Видавництво „Запорожець“ в Коломиї. За Редакцію відповідає Іван Волошин.

З друкарні Ф. Долінського в Коломиї, вул. Леґійонів ч. 10.